

Victoria Pătrașcu
Cristiana Radu

ACASĂ

E L a

cea fără de cuvinte

Ela era mută. Așa zicea totă lumea care o cunoștea. Toți credeau că este mută pentru că din gura ei nu se auzise niciodată vreun sunet. Nici un cuvânt nu-și luase zborul de pe buzele ei și nici o soaptă căt de mică nu măngăiașe auzul părținților.

Doctorii care o văzuseră dăduaseră neputințoișii din umeri. Ela era sănătoasă, dar, cu toate astea, nu vorbea. Nu vorbea și basta. Și nimeni nu știa de ce.
— De ce oare nu vorbește? întreba tata gânditor. Ne aude, ne înțelege...
— O să vorbească într-o zi... Sunt sigură...

Și mama îl imbrătjează pe tata. O tucere pufoasă ca vata se aşază peste oameni și lucruri. Cuvintele nespuse ale mamei își amestecă nehotărâte literile ca pe tabela de sosiri-plecări a gării centrale. Iar Ela le urmărește cum își caută forma potrivită pentru a ieși în lume. Cuvinte nehotărâte, ca doamnele care nu știu ce rochie să-și pună când ies din casă. Așteaptă, așteaptă ceva. Sunt neputincioase, timide, dar pline de speranță.

Ela le vede cum povile așa cum vede și cuvintele războinice ale băieților care se cărtă adesea pe stradă. Vede vorbele lor ascunse cum se versă zgombotuse și nestăpânite ca sucul acidulat dintr-o sticlă agitată. Cuvinte, cuvinte, cuvinte.

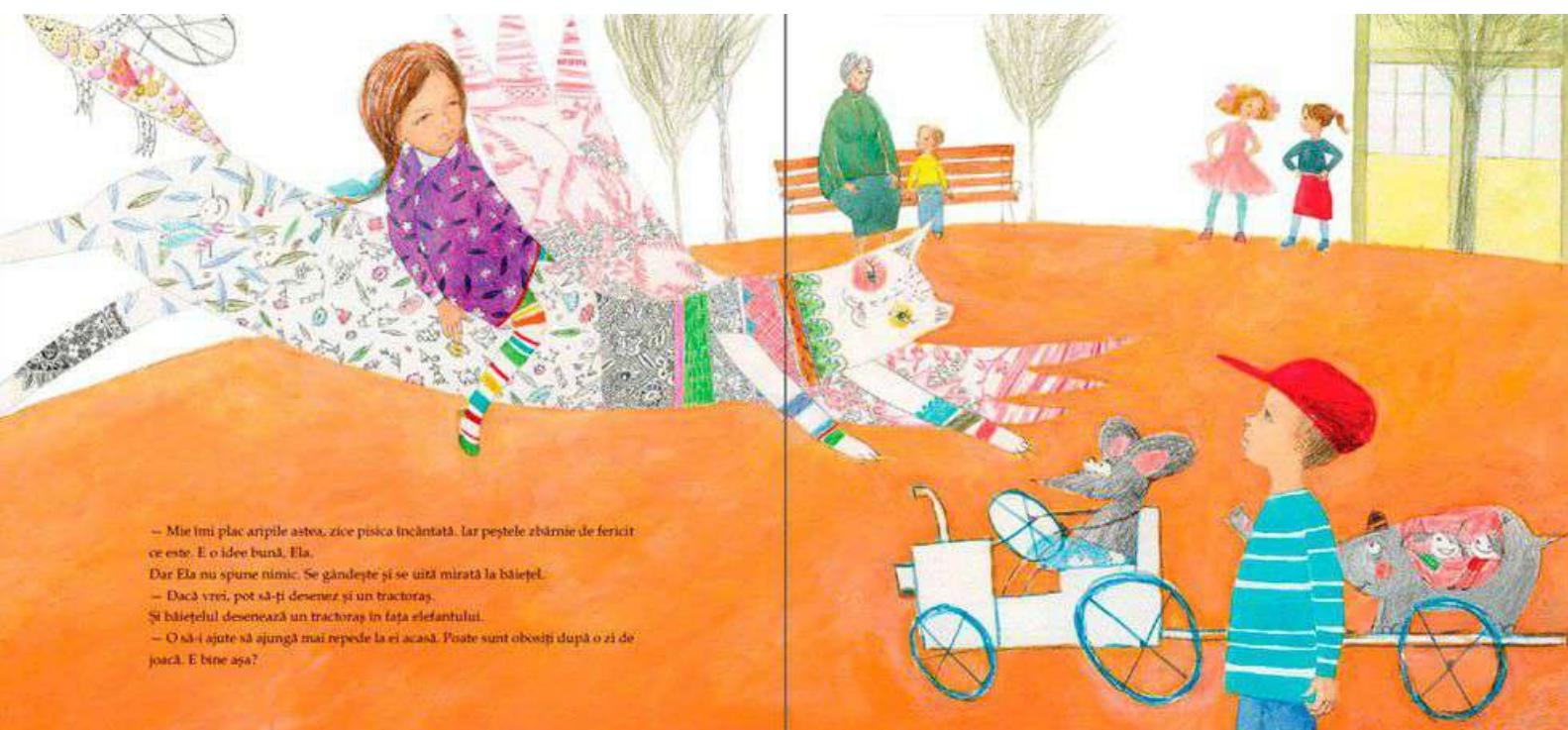

— Mi-a fost frică, spune pisica. Și peștelui i-a fost. L-am simțit cum îmi tremura pe spate.

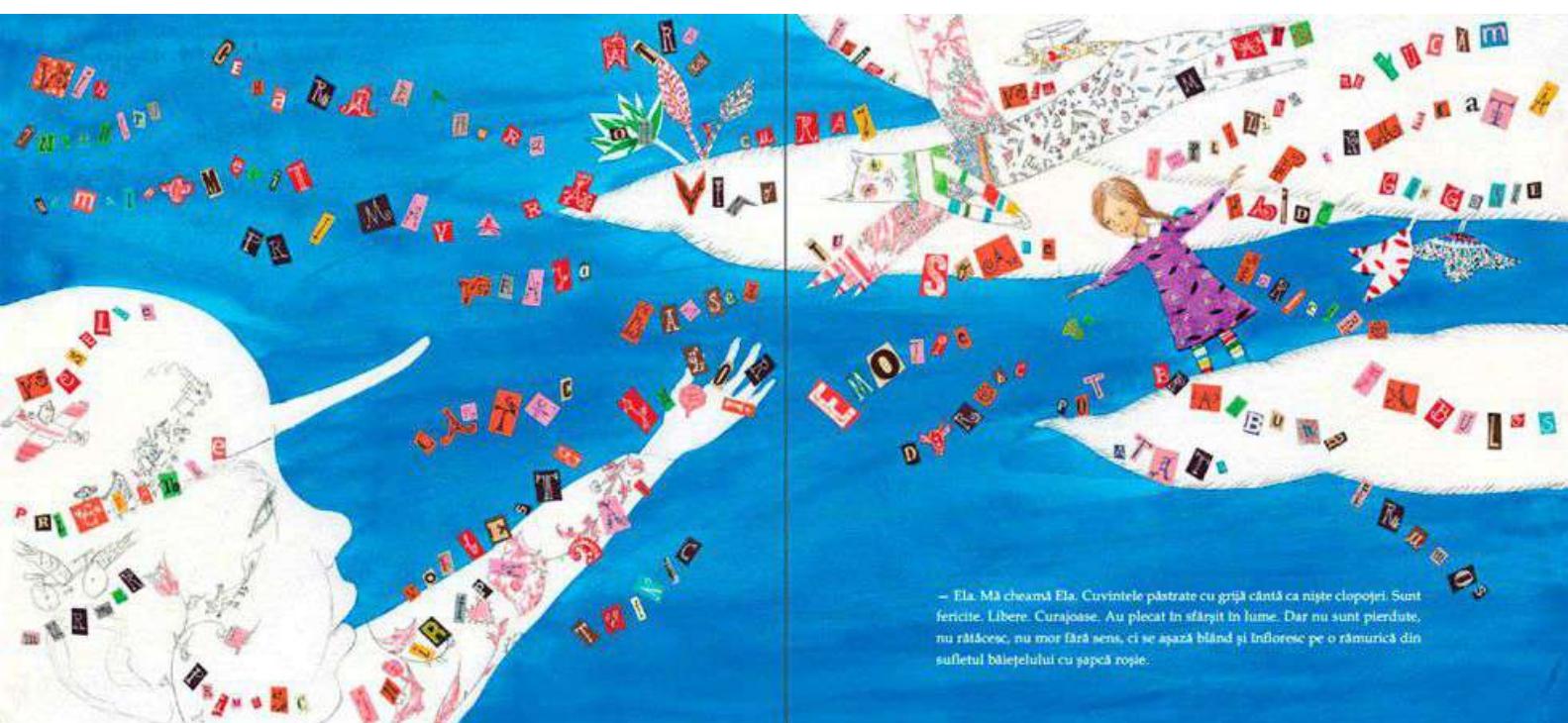
— Nouă nu, spuse că elefantul și soricelul. Știam că o să vă salveze.

Ela inchide ochii și se mută înaintul ei. E atât de bine. Râd și își povestesc ultimelor întâmplări. Cum e la școală, ce se mai întâmplă în pădure, ce-i nou prin oraș. Doar peștele din coada pisicii nu spune nimic. Tace. Dar aici, în lumea dinăuntru, e în regulă să taci. Nimenei nu se supără. Nimenei nu te judecă. Nimenei nu spune despre tine că ești handicapat. Elă știe că peștele e înțelept și îl iubește așa cum e. Tacut. Și pisica îl iubește.

— Mie îmi plac ariile astăzi, zice pisica înclinață. Iar peștele râzmie de fericit ce este. E o idee bună. Ela.
Dar Ela nu spune nimic. Se gândește și se uită mirată la băiețel.
— Dacă vrei, pot să-ti desenez și un tractoras.
Să băiețelul desenează un tractoras în fața elefantului.
— O să-i ajute să ajungă mai repede la ei acasă. Poate sunt obosiți după o zi de joacă. E bine așa?

— Ela. Mă cheamă Ela. Cuvintele plăstrate cu grăsă căntă ca niște clopoței. Sunt fericite. Libere. Curajoase. Au plecat în sfârșit în lume. Dar nu sunt pierdute, nu rătăcesc, nu mor fără sens, ci se aşază bland și înfloresc pe o rămurecă din sufletul bălejelului cu șapcă roșie.